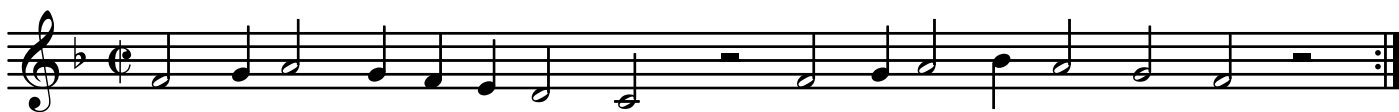

Žalm 42

Jako jelen mučen žízní

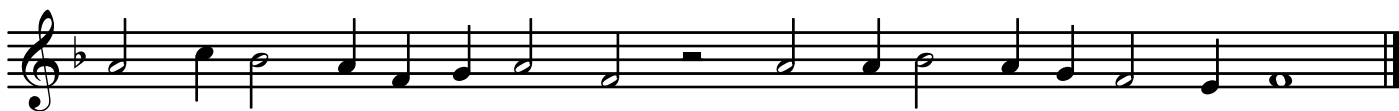
Ženeva 1551

1. Ja - ko je - len, mu - čen žíz - ní, po te - kou - cích vo - dách řve,
tak, můj Bo - že, ve své trýz - ni blíz - ko - sti já žá - dám tvé.

Ja - ko ze - mě vy - pra - hlá ží - zní te - be du - še má.

Kdy už, Pa - ne, ve svém chrá - mě zje - víš nám své moc - né rá - mě.

2. S pláčem chléb svůj denně jídám, duše moje běduje,
svět když mým se směje bídám, ptá se mne: "Kde Bůh tvůj je?"
Hořem duši vylívám, že už cestou nezpívám
tam k Siónu zpěvy díky tobě, svému Slitovníku.
3. Duše, proč tak teskniš ve mně? Proč ten pláč a bolný sten?
Čekej, doufej, Bůh tvůj zjevně ohlásí se ve tvůj den.
Dárce tvého spasení tvůj žal v radost promění.
Dobrořečit budu jemu, Spasiteli předobrému.
4. Jak to, že jsi pozapomněl na mne, Bože, skálo má,
že nepřítel můj mne trápí a mně na cti utrhá?
Jako rána v kostech mých den po dni je jeho smích,
s kterým škodolibě ptá se: "Kdeže Bůh tvůj ukrývá se?"
5. Všechna vlnobítí tvoje valila se ze všech stran.
Pozvedneš-li oči svoje, vím, že budu zachován.
Nesmírná tvé lásky moc včas mi přijde na pomoc.
Na věky tě budu ctít, Pána, Boha svého žití.
6. Proč se tedy ve mně rmoutíš? Proč jsi smutná, duše má?
Čekej, vždyť Bůh sejme tvou tíž a pro tebe radost má.
Jistě přijde na pomoc, spasitelnou zjeví moc,
zarmoucenou mysl zhojí, na věky mne upokojí.

Marie Rafajová